

2150-ben a földi lét nem jelentett mást, mint az egykor volt bőség romjain tengődő posztapokaliptikus világot. A globális felmelegedést nem sikerült megfelelő szinten tartani, így az elsivatagosodás hatalmas méreteket öltött. Ott, ahol régen zöldellő tájak, zúgó folyók, friss levegő volt, ma már csak homok, por és betegség lepte a tájat.

A tengerek, óceánok jelentős mértékben elsavasodtak, a vízi élőlények többsége kipusztult.

A 22. század derekára már beláttuk, hogy a bolygónk a végnapjait éli. Aki tehette elmenekült a belső Naprendszer valamelyest lakhatóvá alakított területeire, a Holdra, a Marsra és más, kisebb égitestekre a Jupiteren innen. Sokan, közel kétmilliárdan azonban maradtak. Ők voltak az univerzum szegényei, akik ilyen vagy olyan okokból, de elvakultan ragaszkodtak a régi létformához, esetleg éppen rajtuk igyekeztek segíteni, egyensúlyozva az „épphogyz”-lét vékony jegén. Orvosok, mérnökök, földbirtokosok. Mindközül a legmegbecsültebbek a méhészek voltak, hiszen még mindig élt az emberekben az a több évszázados gondolat, hogy a méhek nélkül nincs élet a Földön.

Az apám is ilyen méhész volt, és az ő apja is, ahogyan előtte még két generáció, így tehát a miénk volt az egyik legrégebbi földműveléssel és méztermeléssel foglalkozó dinasztia az egykori Közép-Európa romjain. Ez a földművelés azonban már messze nem olyan volt, mint a Bőség idejében. A nagyapám még nyugodtan ülhetett egymaga a traktorba szántani, mehetett ki a gyümölcsösbe akár napokra, míg apámnak már magas fallal kellett körülvennie a birtokot.

Manapság, ha valaki egy nap után nem jelentkezett a műszakvezetőnél, akkor azt valószínűleg agyonverték két kiló almáért. Szép lassan visszaestünk egy technikailag fejlett Középkorba.

A családom tulajdonában lévő területek is folyamatos betöréseknek voltak kitéve, és csak azért nem hagytam, hogy az éhező emberek elvigyék, amiért jöttek, mert így felügyelni tudtam, hogy tényleg a legrászorulóbbak kapják meg, amire szükségük van. Másrészt, ha egyik nap szétosztogattam volna mindenem, másnap már nem lett volna miből adni. Sok birtokos így is inkább csak magára gondolt, és a minimálisat adta.

Ma éjjel is megszólalt a riasztó a dolgozószobámban. A ruhám, amiben a földeken dolgoztam, kikészítve hevert az ágyam végében, pont az ilyen esetek miatt. Nem kellett keresnem, ha menni kellett, márpedig szinte minden este menni kellett. Megmozdulni sem volt időm, a walkie-talkie máris is resegett mellettem az éjjeliszekrényen.

- Hé Főnök! Ébren vagy? - szólt bele egy ismerős, határozott hang.

- Igen Charlie, ébren vagyok. - dűnnyögtem bele a kis szerkezet hangszórójába. - Hol törtek be? - kérdeztem álmosan. Talán egy órát, ha aludhattam, bár inkább csak bóbiskolásnak nevezném.

- A hatos legelő melletti falon próbálnak bemászni. - felelte a biztonsági főnököm.

Kikerekedett szemekkel ültem fel az ágyamban. - Oda hajtottuk ki a marhákat. - mondtam értetlenül.

nül.- Élő állatot eddig még nem loptak. Mit akarnak ezek velük, mikor ki sem tudják vinni őket...-  
töprengtem. - Mennyi embert látsz a kamerán?

- Összesen négyet, gépek nélkül. Csak emberek, és néhány kapa meg kasza, egynél egy fejsze. Főnök, ez nem tűnik megtervezett akciónak. - vélte Charlie.

- Vagy elterelés.- válaszoltam. - Vidd magaddal Kormoránt és Luke-ot, a többiek maradjanak őrködni, nemsokára én is ott leszek. - közöltem.

- Rendben, értettem. Charlie kiszáll.

- A főnököd is.- motyogtam. Úgy sejtettem Charlie már úgysem hall.

Épp indulásra készen álltam, mikor egy másik csatornán megszólalt Wei, egy másik biztonsági szolgálatos hangja: „Betörés a kettes blokknál, ismétlem betörés a kettes blokknál! Legalább huszan vannak.“ A szavait fegyverropogás váltotta fel még mielőtt kilépett volna a vonalból.

A kettes blokk volt a gabonarakár. Rizs, búza, kukorica tonnaszám.

- Persze, a marhák, mi?- bosszankodtam, mert a gyanúm, hogy az egész legelős akció csak elterelés volt, beigazolódott. - Charlie, két ember kísérje le a pincébe a tolvajokat, aztán vigyél annyi embert, amennyit csak tudsz a silókhoz! Ott találkozunk.- adtam ki az új parancsot. Visszasiettem a házba, majd a páncléterméből magamhoz vettem még két géppuskát, és három- három tár muníciót. Nagyön nem szerettem fegyverrel megoldani a konfliktusokat. Most is bíztam benne, hogy elég lesz csak néhány figyelmeztető lövés, de Wei hangja eléggé felfokozott helyzetről árulkodott, úgyhogy gondoltam nem árt a legrosszabbra is felkészülni. Többnyire mindig kapával, kaszával, rongyosan, éhesen támadtak a birtokomra és az embereimre a környékbeli, de ez most más volt. A puskák sorozatos durranásai már a házam ajtaján kilépve is hallatszottak, pedig viszonylag távol laktam a kettes bloktól. - Wei, tájékoztatást kérek! - szóltam bele a rádióba, válasz azonban nem érkezett, csak az éter sercegett vissza vészjósloán. - Wei! - kiáltottam bele. - Wei! Mi történik?

- Bekerítettük őket Főnök, de lőnek ránk. Ezek katonák, nem civilek. - hangzott hirtelen a válasz.

- A jó életbe! - szidkoztam. - Charlie! Hány embert tudsz a ketteshez küldeni?

- A falakról nem hívhatom le az öröket, ketten maradnak a foglyokkal... hat embert. - felelt Charlie egy gyors kalkulálás után.

- Értem, indulj el hat emberrel a raktárakhoz!- utasítottam. - Wei, Charlie fél tucat emberrel úton van, két perc és én is ott leszek. - szóltam az emberemnek, és már bele is tapostam a gázba. A motor izgatottan zúgott, mintha átvette volna a nyugtalanságomat.

Odaérve láttam, hogy elég vacakul fest a szituáció. Bálák égtek, autók füstöltek, jó pár halott vagy sérült test hevert szerte szét. Az egyik bokor aljából egy leszakadt láb nézett rám, mellette egy fiatal fiú jajveszékelt egy hatalmas vértócsa közepén. Nem az enyémekek közül való volt, mégis azonnal érte ugrottam. Rémműlten nézett fel rám, alig múlhatott tizenhét éves.

- Ne féljen, nem bántom. Látja ott azt a terepjárót? - mutattam a dzsipre. A fiatal katona szaporán

bólogatott. - Remek. Elkötöm az övemmel a lábát. Fájni fog. Utána behúzom a dzsipbe, aztán megyünk az orvoshoz. - miközben magyaráztam, az övemet a fiú lába köré helyeztem, és olyan szorossá húztam, amennyire csak lehetett. Kintől eltorzult arccal üvöltött bele a fegyverek csapta zajjal teli éjszakába. Gyorsan körbenéztem, hátha találok valakit, aki segíthet beemelni őt a hátsó ülésre. Szerencsére Charlie-ék épp akkor értek oda. - Charles! Ezt a fiút azonnal vigye valamelyik embered a Dokihoz. Készítsék elő a helikoptert.

Charlie bólintott, majd kiosztotta a szükséges utasításokat. Mielőtt elhajtottak, kikaptam a megafont az autóból.

- Főnök, gondolod, hogy meg tudod őket hatni? - bökött Charlie a hangosbemondóra két lövés között.

- Nem tudom, de szégyen a fejmre, ha meg sem próbálom. - feleltem és beleszóltam a tölcserbe. - Katonák, itt Vee Handerson beszél, a Handerson Méhészeti és Mezőgazdasági Társaság vezetője és ennek a birtoknak a tulajdonosa. Kérem tegyék le mindannyian a fegyvert és tárgyaljunk inkább! Az erőszak nem megoldás, rendezzük békés módon ezt a konfliktust!

Válasz helyett azonban egy golyó süvített el a fejem mellett, majd Wei hangját hallottam a távolból: - „RPG!“ Ahogy Charlie keze megragadott, és a földre rántott, már éreztem is a forróságot és a nyomást, ami egyenesen a talajhoz szegezett. Izzó fémdarabok fűródtak a combomba, én pedig felsikoltottam a fájdalomtól. A hozzánk legközelebbi gabonaraktár lángokban állt. Néztem azokat a rengeteg élelmet felemészítő lángokat, és életemben először éreztem dühöt és nem nyűgöt amiatt, mert megtámadtak.

Mire az egész csatározásnak vége lett, már bőven hajnalodott. Az ellenség elmenekült, mintha a céljuk nem is a lopás, hanem a pusztítás lett volna. Öt halottat hagytak hátra és a sebesült fiút a kórházban. Számomra végtelenül elszomorító volt, hogy nem is törődtek az elesett bajtársaikkal.

Két jó emberem is odalett, miattuk jobban emésztettem magam, mint a porrá égett raktár miatt.

- Hogy lehet ilyen aljas az ember a saját fájával szemben? - kérdeztem az előttem elsuhanó platós teherautó után pillantva, ami a hét testet szállította a helikopterhez.

- A saját berkein belül. - lépett mellém Wei. Egy golyóálló mellényt hajított le elém a földre. „Közép- Kelet Európai Méhész Társaság“ - olvastam rajta.

- A saját kutyánk piszkította a küszöbünkre. - mondta ki a kész tényt Charlie.

- Nagyon úgy tűnik. - sóhajtottam, majd szisszentem egy nagyot. A Doki épp a lábamon ügyködött.

- Bocsánat! Már csak két darab van hátra. - közölte. Egyik kezében a kis edénykét tartotta, aminek az alján halkán kopogtak a fémdarabkák, amiket kiszedegetett a combomból.

- Főnök, mihez kezdünk most? - kérdezte Wei.

- Te hazamész a feleségedhez és vele is maradsz, amíg rendbe nem jön a karod. - böktém Wei felkötött kezére.

- Annak a váll lövésnek legjobb esetben is kell két hét, utána pedig a rehabilitáció. - szólt közbe a Doki.

Kedveltem dr. Horvath-ot. Erős, határozott jellemű nő volt, sosem beszélt mellé. Vörös haját mindig szabályos kontyba fogta a tarkóján, világos szeme csak úgy villogott a szemüvege mögül. Minden áldott reggel ötkor kelt, fél hatkor pedig már rótt a szokásos futóköre. Sokszor csatlakoztam hozzá, jól esett egy értelmes nő társasága a sok férfi között.

- De Főnök, mi lesz a béremmel? Nem dőlhetek ki a sorból. - mondta Wei aggódalmasan. Homlokán megsokszorozódtak a ráncok.

- Nyugodj meg! A teljes béredet megkapod. - szorítottam meg támogatólag ép kezét. Mei-ling, Wei felesége várandós volt, a babaholmikat pedig manapság nagyon nehezen lehetett beszerezni, hisz a kormányok nem nagyon támogatták egy ilyen haldokló világban a gyermekvállalást. Most még csak korlátozták, de biztosra lehetett venni, hogy pár éven belül büntetni fogják, mivel az élelmiszer egyre kevesebb volt, a bolygón pedig még mindig közel kétmilliárd ember tartózkodott, akiket az évszázad végére igyekeztek mind az ürbe deportálni. Aki nem akart magától menni, azt vagy kényszerítették, vagy megölték. Egyenlőre azonban még kisebb, 500-1000 fős csoportokban költöztették el az embereket, mivel sem a Holdon, sem a Marson nem állt még rendelkezésre a megfelelő infrastruktúra ahhoz, hogy több milliárd ember számára biztosított legyen a megfelelő életszínvonal, bár mindkét helyen gőzerővel dolgoztak a tudósok és mérnökök. A kisebb gyarmatokon, azaz a Ceresen és a Kisbolygóövben található többi égitesten pedig még rosszabb volt a helyzet.

- Nem hagyhatjuk ezt az egészet szó nélkül. - mondta Charlie eltökélten.

- Nem is fogjuk. Először meglátogatjuk „lábatlan“ barátunkat a kórházban, hátha ki tudunk belőle húzni néhány fontos infót.- feleltem.

- Azért én először egy fürdést és alvást javasolnék. - szúrta közbe a Doki. Hümmögve ránéztem, majd a tekintetem Charlie-ra vándorolt, aki szemét az orvoson felejtve mélyedt el gondolataiban. Felötlött bennem, hogy ez a marcona katona talán nem teljesen közömbös a doktorunk iránt. - Alkalmom adtán talán majd megkérdezem. - morfondíroztam magamban, majd megköszörültem a torkomat, mire Charlie hirtelen felém fordult.

- Szóval... - folytattam somolyogva - először pihenünk - a Doki itt felmutatta hüvelykujját - aztán megyünk a kórhába, három nap múlva pedig elutazom Prágába a Nagygyűlésre a mellénnyel és a kamerafelvételekkel.

- Szerinted mit fog tenni a Társaság? - kérdezte Charlie.

- Indít egy belső vizsgálatot. - válaszoltam.

- Lesz eredménye? - tette fel a kérdést.

- Addig megyünk, amíg lesz. Az, hogy a raktárait robbantgatják, pazarolják az értékes élelmiszert, nem maradhat következmények nélkül. - jelentettem ki elszántan.

Kovács-Temesi Boglárka: Titok a kaptárban

- Megyek, átnézem a kamerafelvételeket és kimentem a szükséges adatokat. - indult az autója felé.

- Charlie! Pihenés? - nézett rá kérdőn a Doki. Szemei csak úgy szórták a villámokat a férfira.

- Majd este hat és nyolc óra között meglesz. - felelte az félvállról.

Az orvos hitetlenkedve, csípőre tett kézzel rám emelte rosszalló pillantását. Felsóhajtottam. - Sajnálom Charles, a Dokinak igaza van. Tegnap reggel óta műszakban vagy, aludnod kell! Ebéd után beszélünk.

- Értettem Főnök.- dűnnyögött Charlie, majd elhajtott a háza irányába.

- Köszönöm. - mondta a doktor hálása a zöld dzsip után merengve.

- Ugyan! Charlie sokszor annyit megy, mint egy gép, és a legrosszabb, hogy bír is annyit. Ezért aztán hajlamos vagyok én is megfélekedezni arról, hogy pihennie is kell. Hálás vagyok, hogy van, aki aggódik érte.- feleltem, ellökve magam az autóm motorháztetejétől.- Jöjjön, visszaviszem a klinikára!

Lassan eltámolyogtam a sofőr oldali ajtóig, kinyitottam majd óvatosan beereszkedtem a volán mögé. A combomon a sebek fájdalmasan húzódtak a kötés alatt.

- A mélyebbeknek valószínűleg nyoma marad. - közölte a Doki. - Tud így vezetni?

- Persze. - biccentettem, és beindítottam a motort.

- Meséljen Charlie-ról! - kért út közben.

- Hisz ismeri.- mondtam. - Minden nap találkozik velem.

- Igen, látom minden nap. Viszont, hogy ismerem, azt azért nem állítanám. - reagált Ő.

- Jó, ez végülis jogos, ha nem beszélgetnek.- feleltem.

- A vizsgálatok közben nem igen szoktunk, máskülönben pedig nem nagyon találkozunk. - mutatott rá a doktor.

- Nézze, mit is mondhatnék róla... Eléggé zárkózott, nem igazán nyílik meg senkinek. Talán így akarja elkerülni, hogy csalódás érje. Mindenki kedveli, mert megbízható, de senki nem tud róla semmit. - mondtam.

- Ahogy észrevettem Maga az egyetlen, akit közel engedett magához. - vette át a szót a Doki.

- Igen, ez igaz. Charlie már tíz éve dolgozik nekem. Azóta itt van, mióta megörököltém a birtokot. Vele építettem és dolgoztam ki az egész mostani rendszert. Olyan Ő nekem, mint a testvérem, ismerem minden arcát, a jót és a rosszat is. Ő is ismer ugyan így engem.

Miközben rám figyelt, doktor Horvath szája fülig szaladt, pedig nem volt az a mosolygós típus. Úgy sejtettem gyengéd érzelmeket táplál a biztonsági főnököm iránt, tapintatból azonban nem firtattam a témát.

- A katonát a városi kórházba szállították. A 113- as a szobája. - mondta, mikor kiraktam az elsősegélypont előtt. - Elkísérem magukat, délután négytől úgyis az enyém a műszak a sebészetben.

- Mondja Doktor, mi lenne velünk maga nélkül? - tettem fel a kérdést hálás szívvel.

Kovács-Temesi Boglárka: Titok a kaptárban

- Meghalnának. - felelte egyszerűen, megvonva a vállát. - Ahogy maga nélkül is sokan.

Finoman megkocogtatta az autó oldalát, majd búcsút intett és távozott, én pedig már semmi másra nem tudtam koncentrálni, csak az ágyamra. Szörnyen kimerültnek éreztem magam.

Álmomban szeretett méheim között jártam. Már megkezdődött a kirajzás, szorgosan repkedtek körülöttem a kaptárakból ki és be, ki és be. Sütött a nap, a fák ontották virágaikat, édes illat és friss szellő keveréke szállt a levegőben. Minden olyan békés és csendes volt, csak a lovam zablája csörgött halkán, ahogy a fűvet rágta, a szorgos kis repkedő mesterek pedig csak zümmögtek és zümmögtek, mintha ezernyi aprócska kis motor hajtaná őket.

Hirtelen egy szempár fürkésző pillantását éreztem a tarkómon. Megfordultam, valaki volt velem, de az arcát nem láttam a szárnyaló méhektől. Alakja nem volt ismerős, mégis megnyugtató érzés volt a közelemben tudni. Kinyújtottam a kezemet felé, ám abban a pillantban, hogy megérinthettem volna, megszólalt a vekker csörömpölő hangja, és visszarántott a rideg valóságba. A kedvem mégsem volt rossz, bármennyire is szerettem volna inkább a látomásban ragadni. Hosszú idő óta most álmodtam először, és a tudat, hogy még képes vagyok rá, csillapítólag hatott minden idegszálamra. Az apám mondta mindig, hogy amíg az embernek vannak álmai, addig él benne a remény, és amíg a remény él, nincs minden veszve.

Charlie is észrevette, hogy furcsán jó hangulatban vagyok. - Főnök. - biccentett felém a rám várakozó autó mellől. - Most vesztettünk el két embert, több tonna gabonát, egy rakás pénz lesz a silót újraépíteni, de te mégis mosolyogsz.

- Igen. - helyeseltem, bár azzal, hogy eszembe jutatta a két bajtársunkat, elkomorított kissé. - Álmodtam, érted? Aludtam és álmodtam. Ha végeztünk a kórházban, megyek a méheimhez.

- Ezek szerint jó álom volt. - jegyezte meg, már a sofőr ülésről.

- Megnyugtató. - feleltem.

- Ma már nem szokás. - szólalt meg a hátsó ülésről Doki.

- Mit? Megnyugodni? - kérdezte Charlie.

Lassan már azt sem, de én most az álmodásra gondoltam. - válaszolta a Doki fel sem nézve a tablet-jéből.

- Látod, erre céloztam!- ütöttem finoman vállon Charlest.

Hümmögött egy sort, majd így szólt: - Elnézést a témaváltásért, de átnéztem a kamerafelvételeket.

- Ezt nem hiszem el! Pihenést rendeltem el!- csattant fel Doki. Láttam Charlie-n, hogy lenyelt néhány csípős megjegyzést, mielőtt folytatta: - Találtam néhány érdekes dolgot.

- Valóban? - vontam fel kérdőn a szemöldököm. Charlie az ölembe dobott egy másik tabletet, rajta egy videóval.

- Tekerj először délután négyhez, a műszakváltás idejéhez. - szólt.

Úgy tettem, ahogy kérte. A felvételen látszott, hogy a műszak átadása rendben lezajlik, majd az egyik, nagyjából egy hónapja felvett emberem, egy bizonyos Milosja Tarkovskij a gabonaraktárak felé veszi az irányt, és elhelyez valamit közöttük, aztán, mint aki jól végezte dolgát, távozik. Húsz perccel később felbukkant a hatos legelő melletti falnál is, és áthajított egy táskának látszó tárgyat a túloldalon várakozó középkorú férfinak, aki aztán elszalad a közelben lévő falu irányába. - Ki volt akkor a műszakvezető a beosztás szerint? - kérdeztem.

- Allan. - felelte Charlie.

- Az öreg Allan Wright? - hitetlenkedtem.

- Igen. Mától szabadságon van. - jegyezte meg Charlie.

- Szabadságon, persze. - mondtam epésen. Sose gondoltam, hogy téglá lesz közöttünk. Azonnal hívtam Wei-t. - Kerítsd elő nekem a föld alól is Allant! Ha megvan, vigyétek le az egyik zárkába! Keressd meg az újoncot is. Mindketten benne voltak a támadásban.

- Értettem. - felelte Wei, és ki is szállt a vonalból.

- Nézd tovább a felvételt! Rajta lesz, ahogy a kölyök segít bejutni a szemétládáknak. - mondta Charlie.

Sajnos igaza volt, a fiú szépen megvárta, amíg Wei elér a fal legtávolabbi pontjára, majd a hatos legelőn történt betörést követő riasztást megvárva szépen kiiktatta a főkapu elektromos zárját. Szerencse, hogy a szerverszoba külön hálózaton működik, és bárhol megszakad az áramkör, a szoba zárja automatikusan új kódot generál, amit csak én és Charlie tudunk, így rajtunk kívül senki más nem férhet hozzá a felvételekhez.

Dühösen hajítottam a táblagépet a műszerfal tetejére. Először a Társaság, most meg ez...

Szememet a fokozatosan elsivatagosodó tájra emeltem. A valamikor burjánzó Alpok-alja manapság már inkább emlékeztetett a régi Spanyolország vagy Görögország kopár hegyeire. Eltűntek a csörgedező patakok, a Fertő-tó a felére csökkent, vizében alig lehetett megmaradni a magas sókoncentrációtól. Ez viszont enyhítőleg hatott a környéken egyre inkább elterjedő asztmás megbetegedésekre, úgyhogy a partját körbevették az úgynevezett sókabinok, ezeket azonban csak korlátozottan és nagyon drágán lehetett igénybe venni, nehogy kimerítsék a tó sókészletét.

- Jobb, ha felhúzzuk az ablakokat. - emlékeztetett Charlie, nehogy bejöjjön a mindent ellepő, és mindenkit megbetegítő por.

Eleinte szépen duruzsolt a klíma, de nemsokkal a kórház előtt elkezdett „köhögni”.

- A franc... - bosszankodott Charlie. - Biztos megtelt porral a szűrő. - mondta, miközben két nagyot csapott a fedelére, ami ettől egy kicsit erőre kapott.

- Azért ezt inkább ki kellene tisztítani, mint szétütni. - szólalt meg hátulról Doki.

Az út a kórházig még nagyjából öt perc volt. Ezalatt a klíma teljesen bementa az unalmast. Gyön-

győző homlokkal léptünkbe az épületbe, ahol először a fertőtlenítési protokollon kellett átesnünk, a férfiaknak és a nőknek külön- külön, az erre a célra kialakított helyiségekben. Mellettünk a ruháinkat egy futószalag elején elhelyezett kis gép tisztította. Az elmés kis szerkezet patyolat tisztán juttatta vissza azokat nekünk. A Doki őszintén elnevette magát az arcomat látva, ahogy döbbenten vizsgálgattam többször is ide-oda forgatva a pólómat, foltok nyomai után kutatva. - Mondja Vee, mikor járt utoljára kórházban?

- Ó, hát azt hiszem úgy... tizenöt évesen. Azóta mindig a birtokon lévőbe mentem. - feleltem. - Ilyen masina otthon is jól jönne. - tettem hozzá.

- Naponta legalább egyszer megpróbálja valaki ellopni. - mesélte Doki.

- Azt nem csodálom. - mondtam, ahogy belebújtam a felsőmbe.

Charlie már a folyosón várt bennünket. - Láttad Főnök, milyen gép volt bent? Nekünk meg egy év alatt tönkre mennek a mosógépeink. - lépett elénk lelkes arccal.

- Láttam bizony! Ha nyerek a lottón, beruházunk legalább három ilyenre! - feleltem ugyan olyan lelkesen.

Amíg mi, mint a gyerekek kitárgyaltuk a ruhafertőtlenítő lehetséges működési mechanizmusát, addig doktor Horvath végigvezetett bennünket a kórházon ,egészen az intenzív osztályig. - A belgyógyászat és a tüdőgondozó után ez a legzsúfoltabb osztály. - tudatta, majd kitárta a kétszárnyú ajtót előttünk. A látvány döbbenetes volt, még a folyosón is betegek ültek vagy feküdtek. Hiányzó végtagok, vérző sebek, hatalmas kötések, sápadt emberek és rohangáló nővérek mutatkoztak mindenfelé, amerre a szem ellátott.

- A legtöbbjük üzemi baleset miatt vagy lőtt, szúrt sebbel kerül ide. - folytatta tovább a doktornő, ahogy közeledtünk a nővérpulthoz.

Az egész nyomasztó légkört áthatotta a fertőtlenítővel kevert bűz elegye. Charlie később a halál szagának nevezte el. Biztos voltam benne, hogy amíg élek, nem fogom elfelejteni azt a dögvészes illatot. Az épületrész közepén, egy kis fehér ablak mögött egy karikás szemű, fiatal asszisztens ült. - Dr. Horvath! Miben segíthetek? - mosolyodott el, ahogy meglátta az orvost.

- Ma hajnalban behoztak egy fiatalembert leszakadt lábbal. Úgy tudom már túl van a műtéten. Érdeklődni szeretnék, hogy bemehetnénk- e hozzá? Fontos lenne beszélnünk vele. - szólt a doktor.

Ó, sajnálom Doktornő, de csak a hozzátartozókat és Dr. Richards-ot engedhetem be hozzá. Ez a rendőrség kifejezett kérése. - válaszolta sajnálkozóan a hölgy.

- A rendőrségé? - döbbentem meg. - Én nem tettem feljelentést. - Semmi kedvem nem volt a zsarukat is bevonni a történetbe.

- Nem is Ön miatt. - lépett oda hozzánk egy magas, vékony férfi. Fáradt tekintettel nézett ránk. Vállát a falnak vetette, ruhája viseltes volt, és vélhetően koszos is lett volna, ha nincs az a csodaszerekentyű a földszinten. A keze fehér volt valamilyen erős tisztítószerrel. Úgy tippeltem, hogy az



egyik vegyi üzemben dolgozhat. Hirtelen összefonta mellkasán a karjait, ahogy észrevette, hogy azokat bámulom. Összeráncolt szemöldökkel, komoran nézett rám, mintha a többiek ott sem lettek volna. Hiába volt sovány, a karjai még mindig árulkodtak az egykor volt jó erőnlétről és a fizikai munkáról. Dejá vu érzés fogott el, mintha már találkoztunk volna.

- Elnézést? - köszörültem meg zavartan a torkomat.

- Nem maga miatt kérte a rendőrség, hogy csak hozzátartozók látogathassák a beteget. - ismételte meg.

- Igen, ezt értettem. - válaszoltam.

- Talán kopó? - kérdezett közbe Charlie.

- Volt kopó, igaz Mr. Nash? - szólalt meg a Doki.

A férfi kesernyés mosolyra húzta a száját. - A mi jól informált doktornőnk. - lépett elé fenyegetően.

- Egy pillanat! - álltam közéjük. Senkinek nem hiányzott most egy szócsata, nekem legalábbis biztosan nem. - Azt mondta, hogy csak hozzátartozók. Kije magának a fiú? - érdeklődtem.

- Miből gondolja, hogy valakim? - nézett le rám.

- Mivel csak volt rendőr, nem lehet itt hivatalból. Ha privát dolgát intézné nem tudhatna róla, hogy mi a helyzet a beteggel, ha csak nem szeret minden lében kanál módjára mindenbe belekotnyeleskedni, de nem tűnik olyan típusnak. Tehát marad a következtetés, hogy rokon. Szóval? - tártam szét a karom.

Elismerően bólogatott. - Az unokaöcsém. Most rajtam a sor, hogy megkérdezzem: mit akarnak tőle?

- Információt. - feleltem.

- Mi félét? - kérdezte.

- Nagyon érdekelne, hogy miért semmisítik meg a gabonával teli silóimat? Kinek jó az, ha az emberek, beleértve magát is, még jobban éheznek? - kérdeztem vissza növekvő feszültséggel a hangomban. Többen is rám emelték a tekintetüket a közelünkben ülők közül, majd halk pusmogás futott végig a folyosón.

- Maga a Méhészlány? - kérdezte a férfi kissé meglepetten. - Sokat hallottam magáról. Tényleg oszt vasárnaponként élelmiszert a piacon?

- Igen. - feleltem röviden.

Az ellenszenv eltűnni látszott az arcáról, felváltotta egyfajta elismerő tekintet, amitől kicsit zavarba jöttem, és visszahúztam a képzeletbeli agyaramat.

- Sajnálom, ha ellenséges voltam, de a firkászok már megneszelték a történeteket, azt hittem maguk is azok. Az unokaöcsém egy órája tért magához, bejöhetnek. - mondta, majd intett, hogy kövessük.

Charlie apró félmosollyal a száján suttogetta maga elé: - Méhészlány...

- Ó, hallgass! - kértem mosolyogva.

Ahogy beléptünk a kórterembe, az arcom ismét komollyá vált. A fiú, akit megmentettem, rémülten

Kovács-Temesi Boglárka: Titok a kaptárban

nézett rám, aztán a kísérőnkre emelte a szemét.

- Nos Mr. Nash - mélyedt Doki az ágy végében lévő panelen megjelenő lázlapra - úgy látom az értékei az ilyenkor megfelelő tartományban vannak. Hogy van a lába?

- Maga szerint? - kérdezett vissza a fiatalember.

- Ne szemtelenkedjen Fiatalúr! Nekem köszönheti, hogy egyszemélyes szobát kapott! - figyelmeztette Dr. Horvath.

- Miért, hogy nyugalomban kivallathassanak? - vágott az vissza azonnal.

- Nem lesz egyszerű eset a gyerek. - gondoltam magamban felvont szemöldökkel.

- Szerintem kisbarátom neked itt nem osztottak lapot, miután egy rakás gabona füstölt el miattad és a haverjaid miatt! Kezdj el gyorsan dalolni vagy a saját kezemmel tépem le a visszaszerkesztett lábadat és kihajítom az ablakon, aztán utána küldelek téged is. - ragadta meg Charles a fiú lábát, mire az fájdalmasan felkiáltott:

- Jó, jó! Elég! Elmondom, amit tudok.

- Ez gyorsan ment. - jegyeztem meg elismerően magamban. Továbbra sem szóltam egy szót sem, inkább csendesén leültem egy székre az unokaöcsivel szemben. Úgy véltem Charlie egyenlőre tökéletesen meg tudja egymaga is oldani a dolgokat.

- Garantálni tudják a biztonságomat? - kérdezte a fiú.

- Nézd, mi nem katonai szervezet vagyunk, és biztosan vannak kapcsolataitok a rendőrségnél. - nézett Charlie a fiú bácsikájára, azonban a férfi inkább hozzám csatlakozott a hallgatásban.

- Bennük nem bízom. - vallotta be a kölyök. - Ha beszélek meg fognak ölni.

- Ha nem teszed, én foglak. Mondd, amit kell és meglátjuk mit tehetünk.- közölte Charles.

- Beszélj Josh! A kisasszony méhész, a Társasággal pedig hidd el, nem akarsz összeveszni. - szólalt meg mégis a bácsikája.

- Mi? - értetlenkedett a fiú. - Bennünket pedig pont a Társaság bérelt fel.

- Hogyan? - hüledezett a férfi. - Jó nagy trágýában lehet. Mégis mit követett el? - pillantott rám összeráncolt szemöldökkel némi csend után.

- Azon kívül, hogy ételt osztok? Higgye el, én épp úgy nem tudom, mint maga. - feleltem. - Erre igyekszem fényt deríteni. - mutattam aztán Josh-ra.

- Azt már tudtuk, hogy kinek a megbízásából történt a a támadás, azt viszont nem, hogy hogyan és miért? - mondta Charlie.

- Azt nem tudom én sem, hogy miért. - rázta a fejét Josh, mire Charlie hitetlenkedve a csípőjére tette a kezét és a plafonra emelte a tekintetét. - Sajnálom, de ez az igazság, mi csak megkapjuk a megbízást, és végrehajtjuk, ennyi.

- Ennyi? Az ég szerelmére, ti zsoldosok semmivel sem vagytok különbek a bűnözőknél. Közel egy tucat ember meghalt! Azt sem tudjátok, hogy miért öltök? - csapott Charlie az ágy melletti éjjeli-

szekrény tetejére.

- Mi katonák vagyunk! - csattant fel a fiú.

- Katonák a francokat! Én voltam katona, és mindig tudtam, mit miért csinálok! Ti gyilkosok vagytok! - ragadta Charles torkon Josh-t.

- Fogja vissza a kutyáját! - kiáltott rám a fiú bácsikája, miközben igyekezett Charlie-t Dokival együtt lefeszégetni az unokaöccséről.

- Charlie! - szóltam rá erélyesen. - Nyugodj le kérlek vagy ki kell küldjelek, mint egy gyereket! Én is dühös vagyok, de próbáljunk meg higgadtak maradni! - kértem a barátomat, majd Josh-hoz fordultam. - Mégis ki az a „mi“?

- KSzH. - felelte röviden.

Közép- Európai Szabad Hadsereg. Egy olyan magánhadsereg, amely bárki által, ezek szerint bármilyen célra felbérelhető. Elég hírhedtek voltak a térségben.

Charlie-val összenéztünk. A gané, amiben ültünk már nem csak a nyakunkig ért, hanem ellepni látzott bennünket. Persze tudtam, hogy az ételosztásaim nem tetszenek a Méhész Társaságnak, de álomban sem gondoltam volna, hogy ezért még zsoldosokat is hajlandóak rámküldeni. Teljesen világossá vált, hogy a földdel akarják egyenlővé tenni a birtokomat, azonban úgy éreztem valami másnak is kell lennie a háttérben...

- Mégis mi a fenébe keveredtél Josh? - lépett elé idegesen a bácsikája. - Ez az egész katonásdi... Én megmondtam, hogy nem lesz jó vége.

- Mit kellett volna tennem? Mentem volna én is a szennyvíztisztítóba, mint te Tom bácsi? A bukott zsaru? - fakadt ki a fiú.

- Nem, de sosem neveltelek arra, hogy másoknak árts! Pláne nem arra, hogy ok nélkül öl. - szögezte le a bácsikája fenyegetően előre mutatva az ujjával.

- Nos Tom bácsi, ha még nem vert le egyet ennek a gyereknek, talán itt lenne az ideje. - javasolta Charlie.

A fiúból nem tudtunk egyenlőre más hasznosat kiszedni, és a látogatási idő is lejárt közben. Dr. Horvath a kórházban maradt és elintézte, hogy Josh szobájához biztonsági őrköt állítson a vezetőség. Alig fordultunk ki a folyosóról, Josh bácsikája utánunk rohant. - Nézzék, tudom, hogy óriási bajt okozott az unokaöcsém. Van a KSzH-nál egy ismerősöm, aki valójában beépített ügynökként a rendőrségnek dolgozik. - magyarázta.

Hozzon össze vele! - vágtam rá gondolkodás nélkül azonnal, majd megadtam neki a teleportom számát. - Holnap után este várom magukat a piac mögött, Babi falatozójában. Tudja hol van?

- Igen, de az meglep, hogy maga is. - nézett rajtam végig, pimasz félmosolyra húzva a száját.

- Volt életem a birtok vezetése előtt is. - válaszoltam sejtelmesen. - Ó, még valami! A szennyvíztisz-

Kovács-Temesi Boglárka: Titok a kaptárban

títóban dolgozik, ugye?

- Igen. - emelte fel kifehéredett kezeit.

- Utána tudna esetleg járni, hogy miért csökkentették a vízmennyiséget? Napok óta csak fele adag vizet kapunk.- mondtam.

- Nem igazán értem, miért. Egy hónapja dupla műszakot húzunk. Nem lehet, hogy maguknál van a baj? - érdeklődött.

- Kétlem. Három hónapja cseréltük le a szűrőinket. - feleltem.

- Beszolgáltaták az esővizet? - kérdezősködött tovább.

- Be. - válaszoltam. - De papírt nem kaptunk a jóváírásról.

- Akkor az adminisztrációnál lesz a baj. - közölte. - Utána járok. Ez viszont már két szívesség! - jegyezte meg, közben pimasz mosolya még szélesebbre húzódott.

- Járjon utána a dolgoknak, azután meghívom egy vacsorára! - mosolyogtam vissza, majd Charlie-val távoztunk.

Alig negyed óra múlva már az autószerelőnél alkudoztunk. Expressz kellett az autó, mivel sajnos a robbantásban több járművünk is megsérült. Nem tudtam egyet sem hosszabb ideig nélkülözni, a tulaj azonban sehogy sem akarta beadni a derekát, minduntalan azt hajtogatta, hogy tele van munkával, csak a jövő héten tudna nekifogni. Nem volt mit tennem, elővettem a csomagtartóból az ilyen helyzetekre tartogatott mézemet. - Kérem jóember! Szükségem van a kocsimra minél előbb.

Az ören nagyot nyelve, remegő kezekkel vette át tőlem az üveget. Szemében áhítatos fény csillant, ahogy a ragyogó sárga szirupot csodálta. Gyermeki mosoly ült ki az arcára. - Két óra múlva érte jöhet a Kisasszony! Nico! Raus! Dolgunk van! - mutatta a segédjének a folyékony aranyat, mire az rögtön elhajította a keze ügyében lévő szerszámokat. Kikapta Charlie kezéből a slusszkulcsot és már fel is járt a munkapadra a dzsippemmel.

- Gyere Charlie! Keressük meg a legközelebbi ivót! - veregettem vállon a mellettem álló tagbaszadt barátom. A műhelyből kifordultunkban még hallottam, ahogy a szegény munkások földöntúli örömmel a hangjukban tárgyalták, hogyan fogják okosan beosztani a mézet, és hova rejtik a betévedő kíváncsi szemek előtt.